

Св.Павел от Кръста

Павел Даней (от Кръста)

Роден на 3 януари 1694 год.

Монашеско ръкополагане (обет) на 11 юни 1741 год.

Починал на 18 октомври 1775 год.

Провъзгласен за почитан на 18 февруари 1821 год.

Провъзгласен за Блажен на 1 май 1853 год.

Провъзгласен за Светец на 29 юни 1867 год.

Павел Даней е роден в Овада (Александрия – Северо-западна Италия), втори от шестнадесет деца, призори на 3 януари 1694 год. в семейството на Лука и Анна- Мария Масари. При раждането му тайнствена светлина нахлува в стаята, сигурно предзнаменование за нещо велико и красиво. Още като дете научава от майка си за любовта към Разпнатия, която ще определи целия му живот. “Искал е Бог, ще каже, да имам светостта на майка си.” Заради политическите безредици на времето семейство Даней тежко се е разорило и тогава е принудено да се мести често. Павел, на младини е помагал на баща си занимавал се с търговия на платове.

Към двадесет годишна му възраст се случва това, което той нарича “обръщане”: остава като гръмнат от една “ близка реч ” на един свещеник. Прави обща изповед и решава да се отдаде напълно в служба на Бога, ако и да не знае още как. Но за сега не може да осъществи намерението си: трябва всъщност да помага на своите в семейството, което живее в голяма бедност. През 1715 година иска да се включи като доброволец в кръстоносния поход срещу исляма, но един вътрешен глас го кара да разбере, че не е този пътът: не оръжието, а любовта е спасила и ще спаси света. Чувства се между другото вдъхновен да надене “едно бедно черно расо, да тръгне бос, да живее в крайна сиромашия; да води монашески живот... да събере другари, за да бъдат обединени и да събуждат в душите свято Божие страхопочитание.” Вече са налице кълновете на ново религиозно братство. Чичото, свещеник Отец Джанкристопоро, го определя за наследник на цялото си имущество стига само да се ожени. Но Павел чувства че гори от по- висша любов и приема само требник.

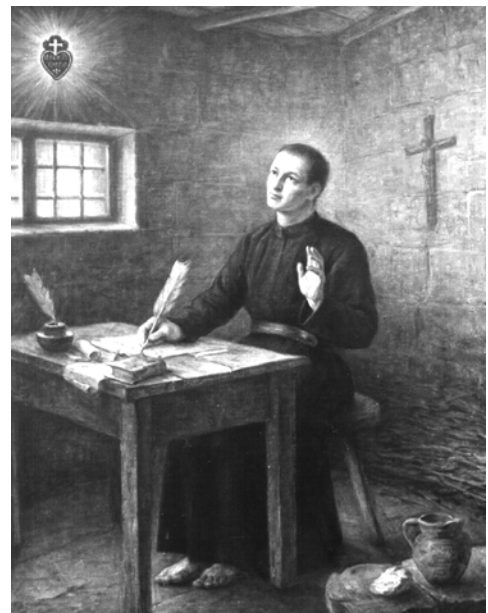
През 1720 година едно видение го напътства по-ясно. Духовно вгълбен се вижда “облечен в черно до земята.” Мадоната много пъти му посочва пътя и му показва дори и дрехата на новото духовно братство, което ще намери в страданието на Исус смисъла на своето съществуване.

На 22 ноември същата година Монсиньор Франческо Арборио Гатинари епископ на Александрия, го облича с черното расо на отшелник. Павел се оттегля в една стаичка съседна на църквата “Св. Карло” в Кастелацо Бормида (Александрия). Там остава усамотен от 23 ноември 1720 год. до 1 януари 1721 год. От тези четиридесет дена остава един духовен дневник, написан по нареждане на епископа. Това е ценно доказателство за неговия необикновен духовен опит. В духа му се редуват тайнствени пориви и много душевна пустота. Обладава го желанието да види спасени всички хора и се обявява за разположен да бъде “изпусталял за една душа.” От 2 до 7 декември

пише “как се влива в духа” и правилото за новото учреждение което за сега се нарича “Бедните на Исус”. От епископа е назначен за пазач на постницата “Свети Стефан” в Кастелацо и се сдобива с разрешение да проповядва. При проповедите на Павел се явява все по-многоброен приток от духовни плодове, които карат да се говори за чудо. Следващият август заминава за Рим с надежда да бъде приет от папата, от когото смята да поиска одобрение за новото учреждение. Бива върнат от една охрана като един от многото скитници. Павел огорчен отива да се моли в църквата “Света Мария Маджоре”, където подновява обещанието да основе духовното братство и се обрича да пробужда в сърцето на верните “спомена за Исусовото страдание”. За връщайки се в къщи за кратко се спира на “Монте Арджентарио”: там ще се върне скоро с брат Йоан Кръстител и той облечен с расото на отшелника и от младини негов неразделен другар по пост, съзерцание и съвършенство. На 21 май 1725 год. папа Бенедикт XIII устно му разрешава да събира посветени другари за същото поръчение. Освен това една година се спира в Рим близо до болницата “Сан Галикано” и заедно с брат си помагат на болните, въпреки че учреденото в сърцето има друга крайна цел. С Йоан Кръстител биват ръкоположени за свещеници в “Свети Петър” от папа Бенедикт XIII. През 1728 год. двамата братя се връщат в “Монте Арджентарио”. Спират се в постницата Свети Антон живеейки в бедност и пост (покаяние) в самота и молитва: отличителните белези на духовното братство, което се заражда. Упражнявайки напрегнато апостолство в тосканската крайморска блатиста местност, където върлува малария и глад и където живеят свещеници без звание. През 1730 год. било проповядвано първото народно поръчение в Таламоне на Орбетело (Гросето). Плодовете от тяхното свещеническо служене са такива, че за двамата братя идва от Рим названието “апостолически мисионер”. Разцъфтяха първите звания на пасионистите.

На 14 септември 1737 год. на “Монте Арджентарио” тържествено бе открит първия манастир посветен на “Представянето на Дева Мария в храма”.

Когато бил още в Кастелацо Мадоната му била казала: “Павле, ела на “Монте Арджентарио” където съм сама.” През 1741 год. на 15 май идва одобрението на Правилника от страна на папа Бенедикт XIV, който заключава удивен: “Това духовно братство трябваше да се роди по напред, а не едва сега.” На 11 юни 1741 год. заедно с пет събрата дават монашески обет: върху черното расо облечено от монасите се явява за първи път особената значка на пасионистите. При това обстоятелство Павел добавя към своето име “от Кръста”. През 1747 год. се е чествало първото общо събрание. Основателят е избран като “Генерал” (началник) за цялата конгрегацията. Ще бъде потвърдено в поръката от петте последователни глави това до смъртта. Винаги обичан и почитан от своите “синове”.

През 1752 год. може да ликува: “Ние сме сто и десет, имаме осем манастира, но са пълни и не могат да поберат всички, които искат да влязат.”

Преди да умре ще открие 13 дома винаги при трудни и понякога при съвсем напрегнати условия. През 1769 год. папа Климент XIV, който нарича Павел “татко мой”, утвърждава тържествено конгрегацията. Павел вижда духовното братство “добре основано и установено за вечно в светата Божия Църква.” Но не е завършено. През 1771 год. след 40 години труд може да осъществи учредяването на монахините пасионисти.

През 1773 год. отваря в Рим монашески дом, който за напред ще бъде централното седалище на конгрегацията. И това е още един дар от Климент XIV, за когото, Пасионистите, като се започне от техния основател, винаги ще си спомнят като за усърден покровител и несравним благодетел. Отнася се за базиликата и манастира на “Свети Йоан и Павел” на крилото на Колозеума. Павел се пренася там многобройна общност. Тук прекарва остатъка от живота си. Тук умира “с лице към рая”, след обяд на 18 октомври 1775 година. Заобиколен от своите “синове”, на които предварително е продиктувал духовното завещание: да обичат Църквата, да живеят в молитва, усамотение и бедност, да съзерцават Разпятието, да проповядват на всички Христовото Страдание. Папа Пий IX ще го провъзгласи за светец през 1867 год.

Във века на илюминатите (тайни общества които са се борили срещу църквата) и невярващите, Павел е Божи човек между хората на разума. Различавайки с голяма прозорливост злините на времето, наречено от него “плачевно и злочесто”, открива и посочва най-дейното средство в страданието Исусово. Раздава се, за да посади Христовия кръст в сърцето на братята - тоест да посади любовта на Бог - единствено способна да спаси човека. Кръстът е в средата на всичко, като знак и печат на Божията любов. “В Страданието е всичко” казва твърдо. И неговият живот се върти само около тази ос, която е белязана с тайната на кръста. Един велики петък Разпнатият и Прескръбната му докосват гърдите. Павел си открива отново дълбоко врязани в сърцето си пасионистката значка и скърбите на Мадона като символи на страданието. “Ох! Дъще моя, каква скръб, ще довери на Роза Калабрезе, каква скръб изпитвах, ох каква любов... Смесица от крайна скръб и прекалена любов.” Един ден Разпнатият сваля ръцете си от кръста и прегръща Павел за гърдите. Стори му се “положително че е в рая.”

С такава пламеност е неговата любов към Бог, който от години страда от “странно сърцебиене” и дрехите му са изгорени от страната на сърцето. С нажежено желязо, отпечатва върху гърдите си името на Исус. Примира от болка: “Бих искал да изгоря от любов ... Не били било по-добре, отколкото една пеперуда да ме захвърли целият в любовни пламъци и там в мълчалива любов да бъда изгорен, изчезнал,

погубен в това божествено Цяло?...Моите вътрешни органи толкова много са пресъхнали, че реките няма да стигнат да уталожат жаждата си, ако не пия от моретата, жаждата ми няма да изчезне. Но аз искам да пия от огнените морета на Божията любов.” С право се почувства разтопен в Бог. Иска да подпали целия свят от любов. “Остава ми отпечатано в сърцето страданието на моя Исус, когото още толкова и толкова желая и бих искал да го запечатам в сърцето на всички, така да изгори светът от свята любов”. Живее потопен в непрекъснато съзерцание и в чести унеси.

Обхожда Италия от Пиемонт до Пулия, за да разгласи на всички неудържимата любов към Разпятието, което го гори отвътре. Проповядва освен 250 поръчения (включително и духовни упражнения за клир и монахини) придружени често от чудеса и винаги с огромни духовни плодове. Не избира по свой почин важни амвони-места за проповед, където също е канен. Предпочита бедните хора, забравени и изоставени от всички. Неговата проповед е пламенна и придружена с бичуване и разкаяние.

Разбойници и закоравели грешници, Епископи и Кардинали се разтапят от плач, когато той говори за разпнатия Исус. “Кара сърцата да се разтапят макар да са твърди като скала.” Надарен е със странна умствена разпаленост и прозорливост, с рядка способност и голяма духовност. Но черпи не толкова от образоваността си, което не е без значение, колкото от личния си опит с Бог. Освен това пише 50.000 писма. Грях е, че само една много малка част е достигнала до нас. Често е с писалка в ръка пред “купчина писма толкова голяма, колкото ако се разбие бронзова скала.” Много писма се отнасят до духовното напътствие. Много души вървят направо по следите му не само монаси и монахини, но и миряни, благородници, епископи, висши духовници от римската управа. Започва да ги ръководи още преди да бъде ръкоположен за свещеник и ще се посвети на това с цялата своя сила до смъртта си.

Проповядването го свързва с души, които са омаяни от него и на които му се доверяват, за да отговорят по-добре на примките на благодатта. И ако се изисква, вдъхва смелост, доверие и увереност. Учи да се самоумъртвяваме, за да се възраждаме непрекъснато за нов живот чрез Разпнатия и Възкръснал Христос. Увещава да се пожертваме и да си починем в обятията на Отца, упражнявайки общение с Него. За да бъдем свети, - пише - се иска едно “Н” и едно “В”. “Н” - си ти, който си Нула; “В” - е Бог, който е безкрайната Вселена. Остави впрочем да изчезне Н-то от твоето нищо в безкрайната Вселена.”

При все, че беше чествал мистичен брак на младини, изживява мъчителна сухота около 50 години. Прави различни и много рядко трудни опити, за да се открие в други мистици. Пише в дневника си: “ Желая само да бъда разпнат с Исус.” Неговото силно желание се сбъдва. И Мистикът от Разпятието става Разпнатият Мистик, който така се изразява: “Вървя по страшни пътища. Струва ми се, че

небето е превърнало земята в бронз и огън. Аз съм един окаян корабкрушенец, който в нощната тъма прикрепен към една малка дъска сред бурните вълни, очаква да то погълне за миг смъртта.” Чувства се “като сух изоставен дънер в гората, защото е гнил и безполезен дори и за огън.”

Живее в гола вяра, в “мрачна вяра”, поддържан от непоклатима надежда. Изоставя се изцяло на Божията воля “ като ладия без платно ”. Препоръчва да се храним “обилно” от божествената воля. “Глупаво е, но би намерил рай и в ада, ако това би било волята Божия. Моето най-съкровено желание е да се довърша целия в тази воля”. Видял е добре, кой го е определил като принц на отчаяните и като най-великият мистик и духовен писател на XVIII век. Изживява сурово покаяние. В собствения си кръст Павел вижда участие в Исусовото Страдание. Нарича страданията “любовни шеги... любовни капризи на един любящ Бог.. взети от цялата любов... скъпоценни бисери и камъни от сърцето”. Обича и намира блажена самотата. Но умее и да бъде в компания. Чувствителен и мил, нежен и духовит. Наричат го “майка на милосърдието”. Лесно плаче и се вълнува както пред красотата на цвете така и пред разрухата оставена от греха в сърцето на човека.

На своето духовно братство “ група войници събрани под кръста ” Павел поверява поръчението да пробудят в сърцето на човека “ признателния спомен ” за Исусовото Страдание, **“НАЙ-ВЕЛИКОЛЕПНОТО ДЕЛО НА БОЖИЯТА ЛЮБОВ... ЧУДО НА ЧУДЕСАТА БОЖИИ”**. На своите духовни синове оставя обязаността да вървят редом с разпнатите от всяко време и място, споделяйки неволите и надеждите. Това е, което Пасионистите, представени пред около 50 нации живеят всеки ден по примера и с усърдието на Св. Павел, техния Отец и Основател.

И не само Пасионистите. Движението подбудено от Павел постепенно се е разширило. Много хора, старателни миряни са били заразени от него. Позовават се на неговата богата духовност и го обичат с нежна синовна обич.

